

**A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N**

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2010. április 15. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

**V É G Z É S T :**

A testi sértés büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság 2009. szeptember 8. napján kihirdetett 2.B.1060/2008/11. számú ítéletét helyben hagyja.**

Megállapítja, hogy a vádlott **lakcíme: (Település, utca, házszám), tartózkodási helye: (Település, utca, házszám).**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

**I N D O K O L Á S :**

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét testi sértés büntetében [Btk. 170. § (1) bekezdés, (5) bekezdés I. fordulat] állapította meg. Ezért 2 év 10 hónap börtönre, és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a vádlott korábbi ügyében kiszabott, de végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett 1 év 6 hónap börtön végrehajtását. Rendelkezett a bűnjelekről és a vádlottat kötelezte az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentett be fellebbezést, elsődlegesen gondatlanságból elkövetett testi sértés megállapítása, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A fellebbviteli főügyészség átiratában, majd a nyilvános ülésen jelenlévő ügyész perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy további súlyosító körülményként kérte figyelembe venni azt, hogy a vádlott a bűncselekményt különösen veszélyes eszközzel követte el.

A védő perbeszédében fenntartotta korábban bejelentett fellebbezését, azt részletesen indokolta.

A vádlott fellebbezését szintén fenntartotta és csatlakozott a védője által elmondottakhoz, azonban továbbra is arra hivatkozott, hogy önvédelemből, kaszáló mozdulattal okozta a sértett sérülését.

A fellebbezések alaptalanok.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, ennek során a büntetőeljárás szabályait maradéktalanul betartotta. A vádlotton és a sértetten kívül kihallgatta mindazon személyeket, akiktől az ügy érdemi elbírálását segítő tanúvallomás volt várható. Helyesen állapította meg azt, hogy a tanúk többségének emlékezetét részben az események idején fennállt ittasságuk, részben az „tompította”, hogy teljes körű vallomástétel esetén önmagukat bűncselekmény elkövetésével vádolnák. Téves a fellebbviteli főügyészszégi átirat azon megállapítása, hogy az elsőfokú bíróság 1. sz. tanú és 2. sz. tanú tanúvallomását a bizonyítékok köréből kirekesztette. A Be. 78. § (4) bekezdése alapján csak a törvényellenesen, e rendelkezésben meghatározott módon felvett bizonyítékok nem vehetők figyelembe, vagyis azokat kell kirekeszteni a bizonyítékok köréből. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helyesen járt el, amikor ezt a két tanút figyelmeztette a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjában írt ún. relatív mentességi jogára, majd azt állapította meg ítéletének jogi indokolásában, hogy e két tanú az ügyben nem tekinthető elfogulatlanoknak, így a vallomásukat döntően elvetette. Ugyanakkor az is megállapítható, hogy vallomásaik tartalmaztak olyan részleteket, amelyek az egyéb tanúvallomásokkal egybehangzóak voltak. Így pl. mind a két tanú egybehangzóan vallotta, hogy a kocsma előtti dulakodás során vasvillát nem láttak a helyszínen, illetőleg a kocsmában nem volt baseball-ütő. Ezek a vallomásrészletek az ügyben bizonyítékként értékelhetők voltak. Töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy a mérlegelési tevékenység perrendszerű voltát nem érinti az, ha a bíróság a vallomás egyes - általában más bizonyítékokkal is megerősített - részét fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapítása során, míg a vallomásnak olyan részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja (BH 1998. 418.).

A vádlotti vallomással szemben valamennyi tanúvallomás egybehangzó volt a tekintetben, hogy a kocsma előtti dulakodás (verekezés) befejezése **után** tért vissza a sértett a kocsmába, immár vérző sérüléssel.

Ezzel szemben a vádlott az eljárás során azt vallotta, hogy a kocsma előtti dulakodás során bántalmazta őt a sértett baseball-ütővel, és a védekezéséért magához vett vasvillával egy kaszáló mozdulattal, véletlenül szúrta meg a sértettet. Vagyis a vádlotti védekezés a vádbeli nap történéseit „összemosztta”. Az elsőfokú bíróság azonban a kihallgatott tanúk vallomása alapján megalapozottan állapította meg azt, hogy az események két jól elhatárolható részkelekményből álltak: egyrészt a kocsma előtti verekezésből, amelynek során a vádlott is sérüléseket szenvedett, másrészt

ennek befejezése után, attól jól elkülöníthetően a vádlott által elkövetett bűncselekményből, amikor a vádlott a vasvillával gyakorlatilag az első útjába kerülő személyt megszúrta.

A sértett következetes vallomását fogadta el az elsőfokú bíróság a tekintetben, hogy a vádlott eredetileg a mellkasa irányába szúrt és csak a védekező mozdulata folytán realizálódott a sérülés a jobb combján. Ezt az elkövetési mechanizmust a meghallgatott igazságügyi orvosszakértők sem zárták ki.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékok mérlegelésén alapuló tényállása tehát megalapozott volt, azt a másodfokú bíróság a felülbírálat során irányadónak tekintette.

A cselekmény eltérő minősítésére irányuló fellebbezések, illetőleg a vádlott önvédelemre hivatkozó fellebbezése a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlotti vallomással szemben a tanúk által tett vallomásokot fogadta el és értékelte bizonyítékként. A már kifejtetteken túl az elsőfokú bíróság arra is az iratok tartalmával összhangban mutatott rá, hogy még a vádlott barátainak mondott tanúk, vagyis 3. sz. és 4. sz. tanúk sem támasztották alá a vádlott vallomásának lényegi részeit. Így mindketten határozottan cáfolták, hogy a kocsma előtt a vádlott vasvillával védekezett, egybehangzóan vallották, hogy a kocsma előtti nézeteltérés lezajlása után, később jött vissza a helyszínre a sértett, akinek elmondása alapján egyértelműen a vádlottat azonosították a sértettet megszűrő személyként.

A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelése, ezért az ezt támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és bűncselekményét a törvénynek megfelelően minősítette. Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában részletesen kitért arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok miként cáfolták meg a vádlott azon védekezését, hogy jogos védelmi helyzetben cselekedett, illetőleg miért vetette el azt, hogy a bűncselekmény eredményére csupán a gondatlansága terjedt volna ki. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos okfejtését a másodfokú bíróság mindenben osztotta.

Ezt csupán azzal egészítette ki, hogy a bűncselekmény tárgyi tényezői, így az elkövetési eszköz, a célzott testtájk és a vádlott által kifejtett erő mértéke akár élet elleni bűncselekmény elkövetésére is utalhatna. Ezt azonban az alanyi tényezők nem támasztották alá, az eljárás során nem merült fel olyan adat, amiből arra lehetett volna következtetni, hogy a vádlott eshetőleges szándéka kiterjedt volna a sértett életének kioltására.

A már ismertetett tárgyi és alanyi tényezők azonban kétségkívül azt támasztották alá, hogy a vádlott szándéka testi sértés okozására irányult és közömbös maradt aziránt, hogy magatartása következtében a sértett akár életveszélyes sérülést is szenvedhet. Ezáltal az eredményre a vádlott eshetőleges szándéka terjedt ki.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket is túlnyomórészt helyesen tárta fel. Azokat a főügyészi indítvánnyal egyetértve azzal egészítette ki az ítélet tábla, hogy a vádlott a bűncselekményt különösen veszélyes eszközzel követte el.

A vádlott büntetett előéletű személy. Korábban vagyon elleni bűncselekmény elkövetése miatt felfüggesztett pénzbüntetésre, majd felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte a bíróság. A jelen ügy tárgyát képező bűncselekményt e felfüggesztés próbaideje alatt követte el. A súlyosító körülmények túlsúlyára és nyomatékára figyelemmel az ítélet tábla alaptalannak tartotta a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezéseket is. A bíróságok az eddigi eljárásuk során a fokozatosság elvét betartva szabták ki a vádlott ügyeiben a büntetéseket. A jelen ügyben a vádlott testi épség elleni bűncselekményt követett el és csak a sértett és a kocsmában jelenlévő személyek lélekjelenlétén múltott az, hogy a sértettnek súlyosabb sérülése (közvetlen életveszély, esetleg halál) nem keletkezett. Ezért a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak a büntetés enyhítését, így különösen a törvényi minimum alatti szabadságvesztés kiszabását, esetlegesen annak felfüggesztését.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a vádlottat a közügyek gyakorlásától is eltiltotta. Ezt az elbírált bűncselekmény tárgyi súlya, illetőleg a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség indokolta. A mellékbüntetés tartamát e tényezőknek megfelelően határozta meg az elsőfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is megfelelnek a törvénynek.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet bevezető része helytelenül tartalmazta az ügyszámot (tévesen 2.B.704/2008. számú ügyet tüntetett fel), illetve nyilvánvalóan elírás folytán tévesen jelölte meg az ítélet kihirdetésének évszámát. Ezért ezeket az ítélet tábla a másodfokú végzés rendelkező részében írtak szerint helyesbítette.

A vádlott által a nyilvános ülésen felmutatott lakcímgazoló kártya alapján megállapította a másodfokú bíróság a vádlott állandó lakcímét és tartózkodási helyét.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezéseket minden tekintetben alaptalannak tartotta, ezért az elsőfokú ítéletet - a rendelkező részben írt helyesbítésekkel - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

S z e g e d , 2010. április 15.

|                              |                       |                     |
|------------------------------|-----------------------|---------------------|
| Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk. | Dr.Cserhádi Ágota sk. | Dr.Katona Tibor sk. |
| a tanács elnöke              | a tanács tagja,előadó | a tanács tagja      |

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.22/2010/3. számú végzése és a Csongrád Megyei Bíróság 2.B.1060/2008/11. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

S z e g e d , 2010. április 15.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.  
a tanács elnöke